

פרק 97

תפקידים, חלק ח'

בפעם השנייה ביום ההוא עיניו של הארי התמלאו דמעות. בלי לשים לב לעיניים המבולבלות של הרייבנקלואים בחדר המועדון, הוא הושיט את ידו ליצור הכסוף שדראקו מאלפוי שלח, מערסל אותו בזרועותיו כמו יצור חי, ומעד לכיוון החדר שלו, הולך מעוור למחצה אל הקומה התחתונה של התיבה שלו, בעוד נחש הכסף ממתין בסבלנות בזרועותיו.

הפגישה החמישית: 10:12 בבוקר, יום ראשון, ה-19 באפריל.

פגישת בעל החוב שלורד מאלפוי דרש מהארי פוטר, שהיה חייב ללוציוס מאלפוי חוב של כ-58,203 אוניות, נערכה בבנק המרכזי של גרינגוטס, בהתאם לחוקי בריטניה.

הכושף הראשי דמבלדור עשה מאמצים מסוימים לנסות למנוע מהארי פוטר לעזוב את ביטחון הוגוורטס (ביטוי שגרם להארי להרים את אצבעותיו ולהתוות מרכאות באוויר). מצידו, הילד-שנשאר-בחיים נראה כאילו הוא תוהה לעצמו בשקט, ואז מסכים לפגישה, משתף פעולה בצורה מוזרה עם דרישת אויבו.

מנהל הוגוורטס, שהיה האפוטרופוס החוקי של הארי בעיני בריטניה הקסומה, ערער על הסכמת בן חסותו.

וועדת החובות של הקסמהדרין ערערה על החלטת מנהל הוגוורטס.

הכושף הראשי ערער על החלטת הוועדה.

הקסמהדרין ערער על החלטת הכושף הראשי.

וכך הילד-שנשאר-בחיים עזב תחת השמירה הכבדה של עין-הזעם מודי ושל שלישיית הילאים לבנק המרכזי של גרינגוטס; עינו הכחולה הבהירה של מודי מסתחררת בפראות לכל עבר, כאילו לסמן לכל תוקף אפשרי שהוא 'על המשמר ועירני תמידית' וישרוף בשמחה את הכליות של כל מי שיתעטש לכיוון הכללי של הילד-שנשאר-בחיים.

הארי פוטר הביט בקשב רב יותר מאשר בפעם שעברה כשצעדו דרך דלתות הכניסה הפתוחות לרווחה, מתחת למוטו פורטיוס קוו פידליוס. בשלושת הביקורים האחרונים של הארי בגרינגוטס הוא בסך הכל העריך את עמודי השיש, את הלפידים הבוערים בזהב, את הארכיטקטורה שלא הייתה בדיוק כמו החלקים האנושיים של בריטניה הקסומה. מאז הייתה התקרית באזקבאן ודברים אחרים; וכעת, בביקורו הרביעי, הארי חשב על מרד הגובלינים ועל תחושת המיאוס המתמשכת של הגובלינים מהעובדה שנאסר עליהם להחזיק שרביטים ומכמה עובדות נוספות שלא היו בספרי הלימוד לשנה הראשונה, שהארי ניחש באמצעות התאמת תבניות ופרופסור פליטיק אישר בקול שקט מאוד. לורד וולדמורט הרג גובלינים כמו קוסמים - מהלך מטופש להפליא מצידו של לורד וולדמורט, אלא אם הארי ממש מפספס משהו - אבל מה הגובלינים חשבו על הילד-שנשאר-בחיים, להארי לא היה מושג. לגובלינים היה מוניטין של לשלם את החובות שלהם ולקחת את מה שהם חושבים שחייבים להם, יחד עם מוניטין לפרשנות צבועה בדעה קדומה.

היום, השומרים שעמדו זקופים בשריון במרווחים קבועים מסביב לבנק הביטו בפנים חתומות בילד-שנשאר-בחיים, ובכעס עם הבזקים של תיעוב מריר במודי ובהילאים. לאורך הדלפקים והעמדות

במבואת הבנק, פקידים גובלינים הביטו בתיעוב שווה בקוסמים שאת ידיהם מילאו באוניות; פקיד אחד חיך חיוך חד שיניים לעבר מכשפה שנראתה כעוסה ונואשת.

אם אני מבין כהלכה את טבע האדם – ואם אני צודק שזנים קסומים הומנואידים הם אנושיים מבחינה גנטית ועוד השפעה קסומה תורשתית – אז לא סביר שתהפכו לחברים של קוסם רק משום שאני מנומס אליכם, או אם אומר שאני מזדהה. אבל אני תוהה האם תתמכו בילד-שנשאר-בחיים בניסיון למוטט את משרד הקסמים, אם אבטיח לבטל את חוק השרביטים לאחר מכן... או אם אתן לכם בשקט שרביטים וספרי לחשים בתמורה לתמיכתכם... האם זו הסיבה שסוד יצירת השרביטים מוגבל לאנשים כמו אוליבנדר? אם כי אם אתם באמת אנושיים, סתם אנושיים, אז לאומת הגובלינים בוודאי יש זוועות פנימיות משלה, אזקבאנים משלה, משום שגם זה טבע האדם; ובמקרה כזה עליי למוטט או לתקן גם את הממשלה שלכם בסופו של דבר. המ.

גובלין זקן הופיע לפנייהם, והארי הטה את ראשו בנימוס זהיר, מחווה שהגובלין הזקן השיב בחצי הניד-ראש מהיר. לא הייתה נסיעה פרועה ברכבת; תחת זאת הגובלין הזקן הוביל אותם למסדרון קצר שנגמר בחדר המתנה קטן, עם שלושה ספסלים בגודל-גובלין וכיסא אחד בגודל-קוסם, עליו לא ישב איש.

"אל תחתום על דבר שלוציוס מאלפוי נותן לך", אמר עין-הזעם מודי. "שום דבר, אתה מבין אותי, נערי? אם מאלפוי נותן לך עותק של הרפתקאותיו המופלאות של הילד-שנשאר-בחיים ומבקש ממך חתימה, תגיד לו שמתחת גיד באצבע. אל תרים עט-נוצה לשנייה בזמן שאתה בגרינגוטס. אם מישה נותן לך עט-נוצה, תשבור את העט ואז תשבור את האצבעות שלך. אני צריך להסביר עוד, בן?"

"לא במיוחד", אמר הארי. "יש לנו עורכי-דין גם בבריטניה המוגלגית, והם היו חושבים שעורכי-הדין שלכם חמודים."

זמן קצר לאחר מכן הארי פוטר מסר את השרביט שלו לשומר גובליני משוריין שבדק אותו עם כל מיני גשושיות מעניינות למראה, ונתן את הנרתיק שלו למודי למשמרת.

ואז הארי עבר בדלת נוספת, ובמפל של מפולת הגנב, שהתאדה מהעור שלו ברגע שיצא ממנו.

בצד השני של הדלת היה חדר גדול יותר, מצופה בלוחות עץ עשירים ומרוהט בשולחן זהוב גדול שנמתח לאורכו; שני כיסאות עור ענקיים בצד אחד של השולחן, ושרפרף עץ קטן מצידו השני, לבעל החוב. שני גובלינים בשריון מלא, עונדים אוזניות ומשקפיים מעוטרים, עמדו על המשמר בחדר. לשום צד לא יהיו שרביטים או חפצי קסם אחרים, והשומרים הגובלינים יתקפו מייד אם מישהו יעז להשתמש בקסם נטול שרביט בפגישה השלווה הזו, שתחת השגחת בנק גרינגוטס. האוזניות המעוטרות ימנעו מהשומרים הגובלינים לשמע את השיחה אלא אם פונים אליהם ישירות, המשקפיים יטשטשו את פני הקוסמים. בקיצור, זה קרוב למשהו שמדמה בטיחות אמיתית, לפחות עבור מליטי-הכרה.

הארי התיישב על השרפרף הלא-נוח שלו, חושב מעודן בנימה של סרקזם מנטלי, והמתין לנושיו.

היה זה רק זמן קצר לאחר מכן, קצר בהרבה מהזמן שניתן לגרום לבעל חוב להמתין מבחינה חוקית, כשלוציוס מאלפוי נכנס לחדר, מתיישב בכיסא העור שלו בתנועות הנעשו חלקות מאימון. מקל ההליכה בעל ראש הנחש שלו לא היה בידיו, רעמתו הלבנה הארוכה ריחפה מאחוריו כתמיד, פניו לא ניתנות לקריאה.

עוקב בשקט אחריו הגיע ילד צעיר עם שיער לבן-בלונדיני, לובש כעת גלימות שחורות מהודרות בהרבה מתלבושת הוגוורטס, הולך בעקבות אביו בפנים חתומות. ילד לו הארי היה חייב ארבעים אוניות, אשר היה מבית מאלפוי, ולפיכך, טכנית, היה תחת החלטת הקסמהדרין שאיפשרה את הפגישה הזו.

דראקו. הארי לא אמר זאת בקול, לא נתן להבעתו שלו להשתנות. הוא לא היה מסוגל לחשוב על מה לומר. אפילו אני מצטער לא נראה הולם. הארי לא העז לומר משהו מזה גם לפטרונוס של דראקו, כשקבעו את הפגישה הזו בכמה חילופי מילים קצרים; ולא רק משום שלוציוס עשוי להאזין. היה מספיק לדעת שהמחשבה השמחה של דראקו עדיין שמחה, ושהוא היה מסוגל לרצות שהארי ידע זאת.

לוציוס מאלפוי דיבר ראשון, קולו שקול, פניו קבועות. "איני מבין מה מתרחש בהוגוורטס, הארי פוטר. האם תואיל להסביר לי?"

"איני יודע," אמר הארי. "לו הייתי מבין את האירועים הללו לא הייתי מניח להם לקרות, לורד מאלפוי."

"אז ענה לי על השאלה הזו. מי אתה?"

הארי הביט במבט יציב בפניו של הנושה שלו. "איני אתה-יודע-מי, כפי שחשבת שאני," אמר הארי. מכיוון שלא היה אידיוט גמור, הוא הבין לבסוף עם מי לוציוס מאלפוי חשב שהוא מדבר בפני הקסמהדרין. "ברור שאני לא ילד רגיל. ברור במידה שווה, שזה קשור איכשהו לעסק הזה של הילד-שנשאר-בחיים. אבל אני לא יודע מה, או למה, יותר ממך. שאלתי את מצנפת המיון וגם היא לא ידעה."

לוציוס מאלפוי הנהן במבט מרוחק. "לא הייתי יכול לחשוב על שום סיבה בגללה תשלם מאה אלף אוניות כדי להציל חיים של בוצדמית. שום סיבה למעט אחת, שהייתה יכולה להסביר את כוחה ואת תאוות הדם שלה כאחד; אבל אז היא מתה מידי של טרול, אך עם זאת אתה חיית. ובנוסף, בני סיפר לי רבות עליך, הארי פוטר, דברים שלא היו הגיוניים בכלל, שמעתי ליהוגי טירוף בקדוש מנגו והם היו הגיוניים בהרבה מהאירועים להם גרמת שהבן שלי תיאר לי תחת וריטסרום, which you *raving lunacy*, and that portion of this *personally carried out*, אני רוצה שתסביר לי אותם, ועכשיו."

הארי פנה להביט בדראקו, שהביט בו בחזרה בפנים מכווצות, מוחלקות, ומכווצות שוב.

"גם אני," אמר דראקו מאלפוי בקול גבוה ורועד, "אשמח, לדעת, למה, פוטר."

הארי עצם את עיניו, ודיבר בלי להסתכל. "ילד שגדל אצל מוגלגים וחשב שהוא חכם. אתה ראית אותי, דראקו, וחשבת עד כמה שימושי יהיה אם הילד-שנשאר-בחיים, מכל הילדים בשכבה שלך, יראה את האמת שבדברים, אם תהיו חברים. ואני חשבתי את אותו הדבר עליך. אלא שאתה ואני האמנו שדברים שונים הם האמת. לא שאני אומר שישנן אמיתות שונות, כלומר, יש אמונות שונות אבל רק מציאות אחת, רק יקום אחד שעושה את האמונות הללו נכונות או שגויות -"

"שיקרת לי."

הארי פקח את עיניו והביט בדראקו. "הייתי מעדיף לומר," אמר הארי, לא ממש בקול יציב, "שהדברים שאמרתי לך היו נכונים מנקודת מבט מסוימת..."

"נקודת מבט מסוימת?" דראקו מאלפוי נראה כועס בדיוק כמו שללוק סקיייווקר הייתה הזכות להיות, ולא במצב הרוח לקבל את התירוצים של קנובי. "יש מילה לדברים שהם נכונים מנקודת מבט מסוימת. הם נקראים שקרים!"

"או תכסיסים," אמר הארי בקול יציב. "אמירות שהן נכונות טכנית אבל משטות במאזין ליצור אמונות שקריות נוספות. אני חושב ששווה לעשות את ההבחנה הזו. מה שאמרתי לך היה נבואה שמגשימה את עצמה; האמנת שאתה לא יכול לשטות בעצמך, ולכן לא ניסית. המיומנויות שלמדת אמיתיות, והיה רע מאוד בעבורך לו היית

מתחיל להילחם כנגדן בתוכן. אנשים לא יכולים לגרום לעצמם להאמין שכחול הוא ירוק בכוח רצון, אבל הם חושבים שהם יכולים, וזה יכול להיות גרוע כמעט באותה מידה."

"ניצלת אותי", אמר דראקו מאלפוי.

"ניצלתי אותך רק בדרכים שעשו אותך חזק יותר. זה המשמעות של להיות מנוצל על ידי חבר."

"אפילו אני יודע שזו לא חברות!"

לוציוס מאלפוי דיבר כעת שוב. "לאיזו מטרה? לשם מה?" אפילו קולו של המאלפוי המבוגר לא היה יציב לגמרי. "למה?"

הארי הביט בו לרגע, ואז פנה לדראקו. "אבא שלך בטח לא יאמין לזה", אמר הארי. "אבל אתה, דראקו, אמור להיות מסוגל לראות שכל מה שקרה תואם להשערה הזו. ושהשערה צינית יותר לא תסביר למה לא דחפתי אותך חזק יותר כשחשבתי שיש לי יכולת להפעיל לחץ, או למה לימדתי אותך כל כך הרבה. חשבתי שהיורש של בית מאלפוי, שנראה בפומבי תופס בת-מוגלים כדי למנוע ממנה ליפול מהגג של הוגוורטס, יהיה מועמד פשרה טוב להוביל את בריטניה הקסומה אחרי הרפורמציה."

"אז אתה רוצה שאאמין", אמר לוציוס מאלפוי בקול דק, "שאתה טוען לשיגעון. טוב, נשים את זה בצד. אמור לי מי שילח את הטרול הזה בהוגוורטס."

"אני לא יודע", אמר הארי.

"אמור לי במי אתה חושד, הארי פוטר."

"יש לי ארבעה חשודים. אחד מהם הוא פרופסור סנייפ -"

"סנייפ? התפרץ דראקו."

"השני, כמובן, הוא המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, רק משום שהוא המורה להתגוננות." הארי היה משאיר אותו בחוץ, לא רוצה להביא את פרופסור קווירל לתשומת ליבם של המאלפויים אם הוא חף מפשע, אבל דראקו היה יכול לתפוס אותו בזה. "השלישי, לא תאמין לי. הרביעי הוא קטגוריה כללית שנקראת כל השאר." והחמישי, לורד וולדמורט, אני לא חושב שעליי לומר לך עליו.

פניו של לוציוס מאלפוי התעוותו בנחרת זעם. "אתה חושב שאיני יכול לזהות פיתיון על הקרס שלך? אמור לי על האפשרות השלישית, פוטר, זו שאתה רוצה שאאמין שהיא האפשרות האמיתית, ותפסיק עם המשחקים."

הארי בחן את לורד מאלפוי במבט יציב. "קראתי פעם ספר שלא הייתי אמור לקרוא, והוא לימד אותי זאת: תקשורת היא מאורע שקורה בין שווים. עובדים משקרים למעסיק שלהם, שבתורו מצפה שישקרו לו. אני לא מתחמק, אני מצוין שפשוט לא אפשרי, במצב הנוכחי שלנו, שאספר לך על החשוד השלישי, ושתאמין שהסיפור שלי אינו פיתיון."

דראקו דיבר שוב. "זה אבא, נכון?"

הארי הביט בדראקו בהפתעה.

דראקו דיבר בקול שקול. "אתה חושד שאבא שלח את הטרול להוגוורטס כדי לפגוע בגריינג'ר, נכון? זה מה שאתה חושב, לא כן?"

הארי פתח את פיו כדי לומר, לא, למעשה, ואז הצליח לחשוב קדימה ולעצור את עצמו לראשונה בחייו.

"אני מבין..." אמר הארי לאט. "זה העניין. לוציוס מאלפוי אומר בפומבי שהרמיוני לא תתחמק עם מה שעשתה, והביטו וראו, טרול הורג אותה." הארי חיך אז, בצורה שחשפה את שיניו. "ואם אנחיש זאת פה, אז דראקו, שאינו מליט-הכרה, יכול להעיד תחת וריטסרום שהילד-שנשאר-בחיים לא חושד בלוציוס מאלפוי ששלח טרול להוגוורטס כדי להרוג את הרמיוני גריינג'ר, שנשבעה אמונים לבית פוטר האצילי, שחוב הדם שלה נקנה לאחרונה בעבור מאה אלף אוניות וכולי." הארי נשען קלות לאחור, על אף שלשרפרף העץ שלו לא הייתה משענת כדי שיוכל לעשות זאת כהלכה. "אבל כעת משזה צוין בפניי, אני רואה שזה מאוד הגיוני. ברור שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר, בדיוק כפי שאימת לעשות בפני כל הקסמהדרין."

"לא עשיתי זאת," אמר לוציוס מאלפוי, פניו חסרות הבעה פעם נוספת.

הארי חשף שוב את שיניו בלא-חיוך. "ובכן, במקרה הזה, מוכרח להיות מישהו אחר שהרג את הרמיוני והתעסק עם לחשי ההגנה של הוגוורטס, אותו האדם שקודם לכן ניסה להפליל את הרמיוני ברצח של דראקו מאלפוי. או שאתה הרגת את הרמיוני גריינג'ר אחרי שקיבלת תשלום תמורת חייה, או שהאשמת ילדה חפה מפשע בניסיון לרצח של בןך ולקחת את כל כספי משפחתי בהאשמות שווא, אחד משני הדברים האלה נכון."

"אולי אתה הרגת אותה בתקווה שכספך יוחזר." לוציוס מאלפוי נשען קדימה והביט בהארי במבט חודר.

"אז אני לא הייתי נותן את הכסף שלי תמורתה מלכתחילה. כפי שאתה כבר יודע. אל תעליב את האינטליגנציה שלי, לורד מאלפוי - לא, רגע, סליחה, היית מוכרח לומר את זה למקרה שדראקו יצטרך להעיד על כך, לא משנה."

לוציוס מאלפוי נשען לאחור בכיסאו והביט.

"ניסיתי לומר לך, אבא," אמר דראקו בקול נמוך, "אבל איש לא יכול לדמיין את הארי פוטר עד שפגש אותו..."

הארי טפח באצבע על לחיו. "אז אנשים מתחילים להבין סוף סוף את המובן מאליו? אני מופתע, למעשה. לא הייתי צופה שזה יקרה." הארי הבין את הסגנון הכללי של הציניות של פרופסור קווירל והיה מסוגל לייצר אותה בצורה עצמאית. "לא הייתי חושב שעיתון יהיה מסוגל לדווח על רעיון כמו 'או X או Y נכונים, אבל אנחנו לא יודעים מי'. הייתי מצפה מעיתונאים לדווח רק על סיפורים שמורכבים מסדרה של אמירות אטומיות, כמו 'X נכון', 'Y לא נכון', או 'X נכון ו-Y לא נכון'. לא חיבורים לוגיים מורכבים יותר כמו 'אם X נכון אז Y נכון, אבל אנחנו לא יודעים האם X נכון'. וכל התומכים שלך אמורים להחליף במהירות בין 'אתה לא יכול להוכיח שלורד מאלפוי הרג את גריינג'ר, זה היה יכול להיות מישהו אחר' ובין 'אתה לא יכול להוכיח שהיה מישהו אחר שהפליל את גריינג'ר', כל עוד זה לא בטוח הם אמורים לנסות לאחוז במקל משני קצותיו... רגע, אתה לא הבעלים של הנביא היומי?"

"הנביא היומי," אמר לוציוס מאלפוי בקול דק, "שבהחלט לא נמצא בבעלותי, מכובד הרבה יותר מדי מכדי לפרסם שטויות גסות שכאלה. למרבה הצער, לא כל הקוסמים בעלי ההשפעה ניחנים בהיגיון רב כל כך."

"אה. הבנתי." הארי הנהן.

לוציוס העיף מבט בדראקו. "שאר הדברים שאמר - האם משהו מזה היה חשוב?"

"לא, אבא, זה לא היה חשוב."

"תודה לך, בן." לוציוס השיב את מבטו להארי. קולו, כשדיבר, היה משהו קרוב יותר לדיבור העצל הרגיל שלו, קריר ובטוח. "ייתכן שניתן לשכנע אותי לעשות לך טובה מסוימת, אם תודה בפני הקסמהדרין במה שאתה יודע בבירור, שאני לא אחראי למעשה הזה. אהיה מוכן להקטין את החוב הנותר שלך לבית מאלפוי במידה משמעותית, או אולי אפילו לשנות את התנאים לאפשר תשלום מאוחר יותר."

הארי הביט בלוציוס מאלפוי במבט יציב. "לוציוס מאלפוי. אתה מודע לגמרי כעת שהרמיוני גריינג'ר הופללה באמצעות הבן שלך כפיתיון, שהוטל עליה לחש-זיכרון-מזויף או גרוע מכך, ושבת פוטר לא היה חייב לך דבר לפני כן. הצעת הנגד שלי היא שתחזיר לי את הכסף של המשפחה שלי, אני אכריז בפני הקסמהדרין שבית פוטר לא נוטר טינה לבית מאלפוי, ושנציג חזית מאוחדת בפני מי שלא יהיה זה שעושה את זה. נחליט לעזוב את התפקידים שאנחנו אמורים לגלם ולכרות ברית אחד עם השני במקום להילחם. זה יכול להיות הדבר היחיד שהאויב לא יצפה שנעשה."

השתררה שתיקה קצרה בחדר, למעט שני השומרים הגובלינים שהמשיכו לנשום בכל זאת.

"אתה באמת משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בקור.

"זה נקרא צדק, לורד מאלפוי. אתה לא יכול לצפות ממני לשתף איתך פעולה בעודך מחזיק בהונו של בית פוטר מסיבות שאתה יודע כעת שהינן כוזבות. אני מבין איך זה נראה לך בזמנו, אבל אתה יודע יותר טוב עכשיו."

"אין לך דבר להציע לי השווה מאה אלף אוניות."

"אין לי?" אמר הארי בנימה מרוחקת. "אני תוהה. אני חושב שסביר למדי שאכפת לך יותר מהרווחה ארוכת הטווח של בית מאלפוי מאשר מהעניין הפוליטי שאדון האופל הכושל של הדור הקודם הפך לתחביב האישי שלו." הארי העיף מבט רב משמעות לעבר דראקו. "הדור הבא מסמן את שדות הקרב שלו ויוצר בריתות חדשות. אתה יכול להקפיא את הבן שלך מחוץ לזה, או שאתה יכול לשלוח אותו ישר לראש. האם זה שווה לך ארבעים אלף אוניות שלא ציפית להן ואתה לא ממש צריך?" הארי חייך חיוך דק. "ארבעים אלף אוניות. שני מיליון לירות שטרלינג מוגלגיות. הבן שלך יודע כמה דברים על גודל הכלכלה המוגלגית שעשויים להפגיע אותך. הם היו חושבים שזה משעשע, שגורל מדינה סב סביב שני מיליון לירות שטרלינג. הם היו חושבים שזה חמוד. ואני חושב אותו הדבר, לורד מאלפוי. זה לא שאני נואש. זה שאני נותן לך הזדמנות הוגנת לנהוג בהגינות."

"הו?" אמר לורד מאלפוי. "ואם אסרב להזדמנות ההוגנת שלך, מה אז?"

הארי משך בכתפיו. "תלוי איזו מין ממשלת קואליציה תקום בלי המאלפויים. אם ניתן לעשות רפורמציה לממשלה בדרכי שלום ויפריע לשלום לעשות אחרת, אחזיר לך את החוב מקופת הבזבזים. או שאולי אוכלי המוות יישפטו שוב על פשעי העבר שלהם ויוצאו להורג למען הצדק, כתוצאה מהליך הוגן, כמובן"

"אתה באמת ובתמים משוגע," אמר לוציוס מאלפוי בשקט. "אין לך שום כוח, שום הון, ועם זאת אתה אומר לי דברים כאלה."

"כן, טיפשי מצידי לחשוב שאוכל להפחיד אותך. אחרי הכל, אתה לא סוהרסן."

והארי המשיך לחייך. הוא בדק, וכנראה שבזואר כן ירפא כמעט כל רעל אם תדחוף אותו לפה של מישהו מהר מספיק. אולי זה לא יתקן נזק קרינה מפולונים שנוצר בשינוי-צורה, אבל מצד שני, אולי זה כן. אז הארי בדק

את נקודות הקיפאון של חומצות שונות, ומסתבר שחומצה גופרתית קופאת בעשר מעלות צלסיוס, מה שאומר שהארי יכול לקנות ליטר ממנה בשוק המוגלגי, להקפיא אותה, ולהפוך אותה בשינוי-צורה לשבבי-קרח קטנים ולא מורגשים שאפשר להעיף לפה של מישהו. שום בזואר לא יפצה על זה, ברגע ששינוי-הצורה יפוג. להארי לא הייתה שום כוונה לומר זאת בקול רם, כמובן, אבל עכשיו משנכשל בצורה מוחצת למנוע מוות במהלך המשימה שלו, לא הייתה לו שום כוונה נוספת להיות מוגבל על ידי החוק או אפילו קוד באטמן.

הזדמנות אחרונה לחיות, לוציוס. מבחינה מוסרית, החיים שלך *were bought and paid for* ביום שבו ביצעת את הזוועה הראשונה שלך בשביל אוכלי המוות. אתה עדיין בן אנוש ולחיים שלך יש ערך בזכות עצמם, אבל אין לך עוד את ההגנה הדאונטולוגית של חף מפשע. לכל אדם טוב יש רישיון להרוג אותך כעת, אם הוא יחשוב שזה יציל חיים נטו בטווח הארוך; וזה מה שאסיק עליך, אם תתחיל להפריע לי. מי ששלח את הטרול נגד גריינג'ר בטח סימן גם אותך ופגע בך בקללה שהופכת אוכלי מוות לשעבר לערימות של חומר צמיג. עצוב מאוד.

"אבא, אמר דראקו בקול קטן. "אני חושב שכדאי שתשקול את זה, אבא."

לוציוס מאלפוי הביט בבנו. "אתה מתלוצץ."

"זה נכון. אני לא חושב שפוטור פשוט המציא את הספרים שלו, אף אחד לא היה יכול לכתוב את כל זה ואת חלק מהדברים הייתי יכול לבדוק בעצמי. ואפילו אם חצי מזה נכון, הוא צודק, מאה אלף אוניות לא ישנו הרבה. אם ניתן לו אותן הוא באמת יהיה שוב חבר של בית מאלפוי - מה שהוא חושב שזה אומר להיות חבר, בכל אופן. ואם לא, הוא יהיה האויב שלך, בין אם זה מתאים לאינטרסים שלו או לא, הוא פשוט ירדוף אחריך. הארי פוטר באמת חושב ככה. זה לא נוגע לכסף בשבילו, זה נוגע למה שהוא מחשיב לכבוד."

הארי היטה את ראשו, עדיין מחייך.

"אבל בוא נבהיר דבר אחד, אמר דראקו, מביט בו ישירות. אור פראי האיר בעיניו. "אתה פגעת בי. ואתה חייב לי."

"מוסכם, אמר בשקט הארי. "מותנה בכל השאר, כמובן."

לוציוס מאלפוי פתח את פיו כדי לומר מי-יודע-מה ואז סגר אותו שוב. "משוגע, הוא אמר שוב.

ואז היה וויכוח ארוך של אב-ובנו במהלכו הארי הצליח לשמור על פה סגור.

כשנראה שאפילו דראקו לא יוכל לשכנע את אביו, הארי דיבר שוב, והציג את צעדיו הבאים המתוכננים, אם בתי מאלפוי ופוטור יוכלו לשתף פעולה.

אז היה וויכוח נוסף בין לוציוס ודראקו, אשר גם במהלכו הארי הצליח להישאר בשקט.

לבסוף עיניו של לוציוס פנו להביט בהארי. "ואתה מאמין, אמר לוציוס מאלפוי, "שאתה יכול לשכנע את לונגבוטום ואת בונז לשתף פעולה עם הרעיון הזה, אפילו אם דמבלדור מתנגד לו."

הארי הנהן. "הם יחשדו במעורבות שלך, כמובן. אבל אני אומר להם שזו הייתה תוכנית שלי מלכתחילה, וזה יעזור."

"אני מניח," אמר לוציוס מאלפוי אחרי הפסקה, "שאני יכול לארגן חוזה, שפוטר אותך כמעט מכל החוב הנותר, אם במקרה כלשהו אשתף פעולה עם הרעיון המשוגע הזה. יהיה צורך בעוד ערובות, כמובן –"

הארי הכניס את ידו לגלימותיו והוציא קלף, פורש אותו ומשטח אותו על השולחן המוזהב. "לקחתי לעצמי את הרשות, למעשה," אמר הארי. הוא בילה כמה שעות זהירות בספריית הוגוורטס עם ספרי החוק שהיו בנמצא. למרבה המזל, למיטב יכולתו של הארי להבין, חוקי בריטניה הקסומה היו פשוטים בצורה מקסימה על פי הסטנדרטים של מוגלגים. לכתוב שחוב הדם המקורי והתשלום מבוטלים, הונם של הפוטרים וכל שאר הפריטים שבכספתם יוחזרו והחוב הנותר יבוטל, בלי שום אשמה למאלפויים, דרש רק כמה שורות יותר מאשר לומר זאת בעל פה. "נאלצתי להטיח לשומרים שלי לא לחתום על שום דבר שתביא לי. אז ווידאתי לחבר זאת בעצמי ולחתום על זה לפני שעזבתי."

דראקו פלט צחוק חנוק.

לוציוס קרא את החוזה, מחייך ללא שמחה. "כמה ישיר בצורה מקסימה."

"הבטחתי גם לא לגעת בעט-נוצה בזמן שהותי בגרינגוטס", אמר הארי. הוא הכניס את ידו לגלימותיו שוב והוציא עט מוגלגי, יחד עם דף נייר רגיל. "האם הניסוח הזה יהיה בסדר?" הארי שרבט במהירות הצהרה חוקית למראה שביט פוטר לא רואה בבית מאלפוי אחראי בשום צורה לרצח של הרמיוני גריינג'ר ולא מאמין שהוא קשור אליו, ואז הרים את הנייר באוויר לבחינתו של לורד מאלפוי.

לורד מאלפוי הביט בנייר, גלגל קלות את עיניו, ואמר. "טוב מספיק, אני מניח. אם כי כדי שתהיה לזה המשמעות הנכונה, אתה צריך להשתמש במונח החוקי לשפות במקום לפטור –"

"ניסיון יפה, אבל לא. אני יודע בדיוק מה משמעות המילה הזו, לורד מאלפוי." הארי לקח את הקלף והחל להעתיק מחדש את הניסוח המקורי שלו בקפידה רבה יותר.

כשהארי סיים לורד מאלפוי הושיט את ידו מעבר לשולחן הזהוב ולקח את העט, מביט בו במחשבה. "אחד מהחפצים המוגלגים שלך, אני מניח? מה זה עושה, בן?"

"זה כותב בלי להזדקק לקסת דיו," ענה דראקו.

"אני יכול לראות את זה, אני מניח שאנשים מסויימים יחשבו שזה צעצוע משעשע." לוציוס החליק את קלף החוזה על השולחן ואז הניח את ידו ליד קו החתימות, נוקש עם העט במחשבה בנקודת ההתחלה.

הארי תלש את מבטו, מרים אותו לפניו של לוציוס, מכריח את עצמו לנשום בצורה סדירה, לא לגמרי מצליח למנוע משריריו מלהתכווץ.

"ידידנו הטוב, סוורוס סנייפ," אמר לוציוס מאלפוי, עדיין נוקש עם העט על הקו הממתין לחתימה שלו. "המורה להתגוננות, שקורא לעצמו קווירל. אשאל שוב, מי הוא החשוד השלישי שלך, הארי פוטר?"

"אייעץ לך בחום לחתום קודם, לורד מאלפוי, אם אתה מתכוון לעשות זאת בכל מקרה. אתה תרוויח יותר מהמידע אם לא תחשוב שאני מנסה לשכנע אותך במשהו."

חיוך חסר שמחה נוסף. "אני חושב שאסתכן. דבר, אם ברצונך שנמשיך."

הארי היסס, ואז ואמר בקול שקול, "החשוד השלישי שלי הוא אלבוס דמבלדור."

העט הנוקש נדם על הקלף. "האשמה מוזרה," אמר לוציוס בעצליים. "דמבלדור איבד כבוד רב כשתלמידת הוגוורטס מתה במהלך כהונתו. האם אתה חושב שאמין לכל דבר עליו, רק משום שהוא אויבי?"

"הוא חשוד אחד מתוך כמה, לורד מאלפוי, ולא בהכרח החשוד הסביר ביותר. אבל הסיבה שהייתי מסוגל להרוג טרול הרים בוגר הייתה שהיה לי נשק שדמבלדור נתן לי בתחילת שנת הלימודים. זו לא ראייה חזקה, אבל זה מחשיד. ואם אתה חושב שלרצוח אחד מהתלמידים שלו זה לא הסגנון של דמבלדור, טוב, חשבתי את אותו הדבר בעצמי."

"זה לא הסגנון שלו?" שאל דראקו מאלפוי.

לוציוס מאלפוי הניד בראשו בתנועה זהירה ומדודה. "לא בדיוק, בני. דמבלדור בררן במעשי הרשע שלו." לורד מאלפוי נשען לאחור בכיסאו, ואז לא זע. "ספר לי על הנשק הזה."

"אני לא בטוח שעליי להיכנס לפרטים בנוכחותך, לורד מאלפוי." הארי נשם נשימה עמוקה. "תן לי להבהיר את עצמי בנושא. אני לא מנסה למכור לך את הרעיון שדמבלדור עומד מאחורי זה, רק מעלה את האפשרות -"

ואז דיבר דראקו מאלפוי. "המכשיר שדמבלדור נתן לך - זה היה משהו להרוג טרולים? כלומר, רק טרולים? אתה יכול לומר לי את זה?"

לוציוס הפנה את ראשו להביט בבנו בהפתעת מה.

"לא..." אמר הארי לאיטו. "זה לא הייתה חרב לחיסול טרולים, או משהו כזה..",

עיניו של דראקו היו דרוכות. "האם המכשיר היה עובד נגד מתנקש?"

לא אם הוא הרים מגנים. "לא."

"ריב בבית ספר?"

סלע מתנפח הוא קטלני מטבעו. "לא. אני לא חושב שזה היה מיועד לשימוש כנגד בני אדם."

דראקו הנהן. "אז רק יצורים קסומים. האם זה היה נשק טוב נגד היפוגריף כועס, או משהו כזה?"

"האם קללת השיתוק עובדת על היפוגריפים?" שאל הארי לאט.

"אני לא יודע," אמר דראקו.

"כן," אמר לוציוס מאלפוי.

בהשוואה לניסיון לכוון ווינגארדיום לביוסה ופיניטה אינקנטאטם - "אז קללת השיתוק הייתה דרך טובה יותר להתמודד עם היפוגריף." כשמציגים את זה ככה, ממש נראה כאילו סלע שעבר שינוי-צורה הוא נשק אופטימלי רק כנגד יצור קסום בשר ודם עם עור חסין לחשים. "אבל... כלומר, אולי זה לא היה אמור להיות נשק בכלל, השתמשתי בזה בצורה מוזרה, זו הייתה יכולה להיות סתם גחמה מוזרה -"

"לא," אמר לוציוס מאלפוי לאיטו. "לא גחמה. לא צירוף מקרים. לא דמבלדור."

"אז זה הוא," אמר דראקו. עיניו של דראקו הצטמצמו לאט, והוא הנהן הנהון אכזרי. זה היה הוא מההתחלה. מבאר-ההכרה של בית המשפט אמר שמישהו השתמש בביאור-הכרה על גריינג'ר. דמבלדור הודה שזה היה הוא. ואני מתערב שלחשי ההגנה כן הופעלו כשגריינג'ר הטילה עליי קללה ודמבלדור פשוט התעלם מהם."

"אבל –" אמר הארי. הוא הביט בלוציוס, תוהה האם באמת יועיל לו לפקפק ברעיון הזה. "מה יהיה המניע שלו? אנחנו פשוט הולכים לומר שהוא מרושע ולהשאיר את זה ככה?"

דראקו מאלפוי קפץ מכיסאו והחל לצעוד הלך ושוב בחדר, גלימות שחורות משמיעות קול ווש מאחורי הילד הצעיר, השומרים הגובלינים בוהים בו בהפתעת מה דרך המשקפות הקסומות שלהם. "כדי להבין מזימה מוזרה, הסתכל על מה שקורה, ותשאל מי הרוויח. אלא שדמבלדור לא תכנן שתנסה להציל את גריינג'ר במשפט שלה, הוא ניסה לעצור אותך מלעשות את זה. מה היה קורה אם גריינג'ר באמת הייתה הולכת לאזקבאן? בית מאלפוי ובית פוטר היו שונאים זה את זה לעד. מכל החשודים, היחיד שרצה את זה הוא דמבלדור. אז זה מתאים. הכל מתאים. זה שבאמת ביצע את הרצח הוא – אלבוס דמבלדור!"

"אמ," אמר הארי. "אבל למה שייתן לי נשק נגד טרולים? אמרתי שזה חשוד, לא אמרתי שזה הגיוני בשום צורה."

דראקו הנהן במחשבה. "אולי דמבלדור חשב שתעצור את הטרול לפני שיגיע לגריינג'ר והוא יוכל להאשים את אבא בכך ששלח אותו. הרבה אנשים יכעסו מאוד אם הם יחשבו שאבא אפילו ניסה לעשות משהו כזה בהוגוורטס כמו שאבא אמר, דמבלדור איבד הרבה יוקרה כשאנשים גילו שתלמידה ממש נהרגה בהוגוורטס, ביטחון זה מה שבית הספר הוגוורטס מפורסם בו. אז החלק הזה כנראה לא היה אמור לקרות."

התודעה של הארי הבזיקה לאחור בצורה רצונית לאימה שבעיניו של דמבלדור כשראה את גופתה של הרמיוני גריינג'ר.

האם הייתי מגיע לשם בזמן, אם מפת הקסמים של התאומים וויזלי לא הייתה נגנבת? יכול להיות שזו הייתה התוכנית? ואז, על אף שדמבלדור לא ידע זאת, מישהו גנב את המפה שלהם, ואיחרתי את המועד... אבל לא, זה לא הגיוני ממש, גיליתי מאוחר מדי, איך דמבלדור היה יכול לנחש שאשתמש במטאטא... טוב, הוא ידע שיש לי אחד...

אין שום סיכוי שתכנית כזו תעבוד.

והיא לא עבדה.

אבל מישהו שהולך ונעשה קצת סנילי עשוי לצפות שהיא תעבוד, ועוף-חול לא ידע את ההבדל.

"או," המשיך דראקו מאלפוי, עדיין צועד במרץ, אולי לדמבלדור היה טרול מכושף בקרבת מקום, והוא ציפה שתביס אותו בזמן אחר, למזימה אחרת, ואז הוא השתמש בטרול על גריינג'ר במקום. אני לא יכול לדמיין שדמבלדור תכנן את כל זה מהשבוע הראשון של הלימודים –"

"אני יכול לדמיין," אמר מאלפוי בקול נמוך. "ראיתי דברים שכאלה, מדמבלדור."

דראקו הנהן בביטחון. "אז מעולם לא הייתי אמור למות במזימה הראשונה. דמבלדור ידע שפרופסור קווירל משגיח עליי, או שדמבלדור תיכנן שמישהו אחר ימצא אותי בזמן – לא הייתי יכול להעיד נגד גריינג'ר אם הייתי מת, והוא היה מאבד כבוד אם הייתי מת. אבל זה שהייתי עוזב את הוגוורטס ולא נמצא בסביבה להוביל

את סלית'רין היה יכול להיות מצוין בשבילו. ואז בפעם הבאה הארי היה אמור לעצור את הטרול לפני שהיה מגיע לגרינג'ר וכולם היו אמורים להאשים אותך, אבא, אלא שהפעם זה לא הלך איך שדמבלדור תכנן."

לוציוס מאלפוי הרים את עיניו האפורות מהמבט המופתע שהעניק לבנו. "אם זה נכון – אבל אני תוהה האם הארי פוטר רק מעמיד פנים שהוא מהסס להאמין בכך."

"אולי," אמר דראקו. "אבל אני די בטוח שהוא לא."

"אז, אם זה נכון..." קולו של לוציוס מאלפוי דעך. זעם איטי החל להאיר את עיניו.

"מה בדיוק נעשה?" שאל הארי.

"גם זה ברור לי," אמר דראקו. הוא הסתובב לעברם והרים אצבע גבוה באוויר. "נמצא את ההוכחה ולהרשיע את דמבלדור בפשעו, ונביא אותו לצדק!"

הארי פוטר ולוציוס מאלפוי הביטו זה בזה.

איש מהם לא ידע בדיוק מה לומר.

"בני," אמר לוציוס מאלפוי לאחר זמן מה, "הצלחת היטב היום, אין ספק."

"תודה לך, אבא!"

"עם זאת, אין זה מחזה, אנחנו איננו הילאים, ואיננו שמים את מבטחנו במשפטים."

חלק מהאור כבה בעיניו של דראקו. "או."

"לי, אה יש חיבה סנטימנטלית למשפטים," התערב הארי. אני לא מאמין שאני מנהל את השיחה הזו. הוא צריך לחזור הביתה ולקחת דף נייר ועיפרון ולנסות להבין האם ההיסקים של דראקו באמת הגיוניים. "ולראיות..."

לוציוס מאלפוי הפנה את מבטו להארי פוטר, עיניו רותחות בזעם אפור טהור.

"אם רימית אותי," אמר לוציוס מאלפוי בנימת כעס נמוכה, "אם כל זה שקר, לא אסלח. אך אם אין זו הונאה... הבא לי הוכחה שתרשיע את דמבלדור ברצח הזה בפני הקסמהדרין, או ראייה מספקת כדי להפיל אותו ממקומו, ואין דבר שבית מאלפוי לא יעשה עבורך, הארי פוטר. דבר."

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא צריך לעשות סדר בכל זה ולהבין מה ההסתברויות האמיתיות, אבל אין לו זמן. "אם זה אכן דמבלדור, אז להסיר אותו מלוח המשחק יותיר חור עצום במבנה הכוח של בריטניה."

"אכן כן," אמר לוציוס מאלפוי בחיוך קודר. "האם יש לך שאיפות למלא אותו בעצמך, הארי פוטר?"

"חלק מהאופוזיציה שלך עשוי שלא לאהוב את זה. הם עשויים להילחם."

"הם יפסידו," אמר לוציוס מאלפוי, פניו קשות כעת כמו ברזל.

"אז זה מה שאני רוצה שבית מאלפוי יעשה בשבילי, אם דמבלדור יוסר מהלוח בגללי. כשהפחד של האופוזיציה יהיה בשיאו – אז יוצע לה סידור של הרגע האחרון למניעת מלחמת אזרחים. חלק מבני הברית שלך

עשויים שלא לאהוב זאת, אבל יהיו הרבה נייטרלים שישמחו לראות יציבות. העסקה תהיה שבמקום שאתה תשתלט מייד, דראקו מאלפוי יעלה לשלטון כשיגיע לבגרות."

"מה?" אמר דראקו.

"דראקו העיד תחת וריטסרום שהוא ניסה לעזור להרמיוני גריינג'ר. אני מתערב שיש הרבה אנשים באופוזיציה שיעדיפו להסתכן איתו מאשר להילחם. אני לא בטוח איך בדיוק תאכוף את זה - נדרים כובלים או חוּדִי גרינגוטס או מה - אבל יהיה הסכם בר אכיפה כלשהו שאומר שהכוח יעבור לדראקו אחרי שיסיים ללמוד בהוגוורטס. אני אזרוק כל תמיכה שיש לילד-שנשאר-בחיים מאחורי העסקה הזו. אנסה לשכנע את לונגבוטום ואת בונז וכולי. התוכנית הראשונה שלנו סוללת את הדרך לזה לאחר מכן, אם תקפיד לנהוג בכבוד כשתעשה עסקים עם לונגבוטום ובונז בפעם הזו."

"אבא, אני נשבע שאני לא -"

פניו של לוציוס התעוותו לחיוך קודר. "אני יודע שאתה לא, בני. ובכן." הגבר לבן השיער הביט מעבר לשולחן המוזהב הכבד אל הארי פוטר. "התנאים הללו מקובלים עליי. אבל אם תכזיב בכל חלק מההסכם שלנו, בין אם בעסקה הראשונה, או השנייה, יהיו השלכות בעבורך, הארי פוטר. מילים מתוחכמות לא יעבבו זאת."

ולוציוס מאלפוי חתם על הקלף.

עין-הזעם מודי בהה בדלת הארד של חדר הפגישות בגרינגוטס במשך משהו שנראה כמו שעות, ככל שאדם יכול לבהות במשהו אחד כשמבטו מקיף את כל הכיוונים.

הצרה בלחשוד במישהו כמו לוציוס מאלפוי, חשב לעצמו מודי, הייתה שאתה יכול לבלות יום שלם בלחשוב על כל מה שהוא עלול לזמום, ועדיין לא לסיים.

הדלת נפתחה בחריקה והארי פוטר צעד החוצה, אגלי זיעה קטנים על מצחו.

"חתמת על משהו?" דרש מייד עין-הזעם מודי.

הארי פוטר הביט בו בשתיקה, ואז הושיט את ידו לתוך גלימותיו והוציא קלף מקופל. "הגובלינים כבר מוציאים זאת לפועל," אמר הארי פוטר. "הם עשו שלושה עותקים לפני שעזבתי."

"שמרלין יעזור לי, בן -" מודי עצר כשעינו קלטה את החצי השני של המסמך כשהארי פוטר החל לפרוש את החלק העליון באיטיות, כאילו בחוסר רצון. מבט קצר הספיק לו כדי לקלוט את הפסקאות הכתובות בכתב היד המוקפד, חתימתו האלגנטית של לוציוס מאלפוי מתחת לזו של הארי פוטר. ואז מודי התפוצץ, אפילו כשהחצי העליון של המסמך נכנס לראייתו. "אתה פוטר את בית מאלפוי מכל מעורבות במותה של הרמיוני גריינג'ר? יש לך מושג מה עשית, שוטה קטן? למה בשם מרלין תעשה משהו מה -"